

ført, saa jeg antager det for ubestrideligt, at der slet intet Betænkeligt er ved, at disse overordnede Embedsmænd ikke ubetinget have højere Gage end Enhver af Lovinspekturerne, forsaavidt han kan være understøttet ved Alders-tillæg, men at det tværtimod kan være i sin gode Orden og have mange fordelagtige Sider.

Det er af den høitærede Finantsminister under hans Foredrag igaar, baade hvad denne Paragraph og den foregaaende angaaer, gjensagende anført, at Thinget maatte have nogen Tro til Forslaget og nogen Tillid til, at den høitærede Finantsminister havde alvorligt og grundigt overveiet denne Sag. Jeg skal være den Sidste til at modstige det, og naar vi engang skilles ad og gaae hver igjænt til sin Egn i Fædrelandet og til sin særegne Gjerning, da skal det Ord være paa mine Læber til dem, der klage over de svære Byrder: „det er dog virkelig en Mand, der har sat sig overordenlig ind i Tingene og mener det godt og alvorligt med Fædrelandets Bedste i alle Maader, i Stort og Smaat, der leder disse Ting, og altsaa lader det sig vel ikke gjøre paa anden Maade“. Saaledes skal jeg da anbefale blind Tillid til, hvad den høitærede Finantsminister har foreslaaet og gjennemført i deslige Sager. Men det samme kan jeg ikke gjøre her; jeg troer, at jeg er sendt herhen, ikke for at jeg skal beslitte mig paa blind Tro, ikke for at min personlige Beundring for Finantsministerens Talent og Tilltro til hans Redelighed skal blande sig ind i min Votering, da det jo er meget usikkert, om vi ikke imorgen have en Finantsminister, der er mindre dygtig og rebelig. Jeg skal altsaa, som sagt, tale den blinde Troes Sag, naar jeg gaaer ud i Folket i det Hele, og raade det til med Tillid at slutte sig til Regjeringen. Men ligesaa vist er det, at, naar jeg her skal votere, beder jeg om Grunde, og saadanne Grunde, der kunne blive indlysende for mig, og, saalænge som de ikke ere indlysende for mig, selv om det kunde være en Svaghed hos mig, at jeg ikke kunde indsee dem, vil jeg stemme efter de Grunde, der forekomme mig at være mere indlysende.

Maaffee tør jeg endnu med Thingets Til-

ladelse tilføie et Par Ord. Det vil vistnok kunne synes underligt, at en Embedsmænd, — om ikke en Statsembedsmænd, og det regner man jo dog sædvanlig Præsterne for, skjøndt med Urette — men ialtsald en Embedsmænd, der som saadan skal leve af, hvad der som Løn for hans Virksomhed i det Offentliges Tjeneste ydes ham af hans Medborgere, netop føler sig kaldet til at tale Ordet for Besparelser i Henseende til at normere faste Gager for andre Embedsmænd. Men jeg troer, at det vil være et godt Middel til at overbevise dem, der ellers skulde føle sig fristede til andre Tanker desangaaende, om at, naar jeg taler, som jeg taler, og som jeg føler mig forpligtet til at tale, i denne Sag, saa er det ingenlunde, fordi jeg deler det blinde og fanattiske Had, som nu og da har givet sig Lust andre Steder og vel ogsaa i vort Fædreland, mod Embedsstanden, men at det ligger deri, — og jeg vilde ret ønske, at jeg maatte kunne overbevise Thinget derom, — at jeg, naar jeg stemmer for at nedsætte en Deel Gager, jeg finder for høie, vil virke for Embedsstandens eget Bedste. Jeg ønsker nemlig ikke at skaffe dem, der for Diebliffet eller senere maatte blive Embedsmænd, en lidt større Pengesfordel paa noget langt Kosteligeres Befordring. Men jeg ønsker, at man ved at tage de didhørende Bestemmelser skal lægge Grunden til et velvilligt Forhold mellem Embedsmænd og Folket i Fremtiden, saa man ikke lader det komme dertil, at, naar et nyt Gagerement er gaaet igjennem, og de tunge Eider komme, da man skal betale paa, hvad vi have maattet laane, og bære Tryk af de Byrder, der sammenbygges over os, Folket i det Hele da skal finde sig opfordret til at see hen til Embedsmændene og sige: „de bragte dog deres Sager paa det Løse, de vidste at faae Gagerne fastsatte, saa at, dersom Noget skal føle sig i Klemme, er det ikke dem, men ikkun os“. Det er min virkelige Grund til at tale, som jeg gjør, og det er mig et ret alvorligt Duffe, at Embedsstanden og Folket ikke skulle mere, som det undertiden før har tegnet til, stødes fra hinanden og blive fremmede og fjendte mod hinanden. Men, skal det ikke komme, saa maa Embedsstanden for Diebliffet være yderst beskeden